

LIBRIS

We know
books

MARIE VAREILLE

Îți amintești de Sarah Leroy?

Traducere de
ANCA MĂGUREAN

 UNIVERS

SARAH

Oamenii care îți spun că înainte de a muri vezi cum îți trec amintirile prin fața ochilor n-au murit cu adevărat. Singurul lucru pe care îl văd trecându-mi prin fața ochilor e un plafon fals din plută, niște neoane palide și siluete în halate care mă împing în viteză spre un lift, strigând cuvinte pe care nu le înțeleg. Nu mai am amintiri. Nu te întorci la trecut atunci când nu mai ai viitor. Crede-mă, mi-ar plăcea să-mi treacă amintirile prin fața ochilor, măcar ca să mai câștig puțin timp cu tine. Mi-ar plăcea să-mi revăd copilăria pe un ecran, în culori sepia, poate cu salturi și sfârșituri ca și cum filmul vieții mele ar fi fost turnat în 1930. S-ar chema „Amintirile lui Sarah, povestea unei minciuni“. Aduceți popcorn, stingeți luminile.

Dar nu. Nimic. Creierul e în pauză. Teroare. Nicio imagine nu vine la suprafață. Un singur lucru contează: acum. Clipa prezentă. Este pentru prima dată în viața mea când înțeleg acest concept. O contemplu cu uimire, în timp ce mi se scurge printre degete, fiecare secundă, un bob de nisip, o picătură de apă sărată. O bucată de ocean, prețioasă, insesizabilă. Câteva minute de viitor, asta-i tot ce-mi rămâne. Iar tu nu vei ști niciodată adevărul. Adevărul meu.

Intrare în lift.

Voi deveni un fapt divers. Trebuie să cred că aceasta mi-a fost soarta. Se va vorbi despre mine la cină, între brânză și desert. „Îți aduci aminte de Sarah?“ Voi fi un fior pe șira spinării celor care m-au cunoscut. O amintire urâtă. Dovada neplăcută, clară ca bună ziua, că asta li se întâmplă doar altora.

Ieșire din lift. Vomit pe halatul roz.

Nu am cunoscut niciodată frica, adevărata frică, până acum.

One. Two. Three. Corpul meu, aruncat pe o masă de operație.

Un sac de rufe murdare. Un cadavru deja.

Nu am cunoscut niciodată durerea, adevărata durere, până în acest moment.

Omorâți-mă. Să se termine odată cu mine. Să fiu moartă nu poate fi mai rău de atât.

Vocile se amestecă, îndepărtate. Pe spatele meu, o senzație de metal înghețat. Aud pescărușii, vuietul valurilor. Pe pielea mea, umezeala și sarea.

Un ultim fir de nisip îmi fuge printre degete. Un ultim gând către tine.

The end.

Aș fi preferat să mor în limba mea maternă.

FAȚA A:

DEZVRĂJITELE

Document de lucru

Cazul Sarah Leroy – anul 1992

Toate suntem parțial responsabile de ceea ce i s-a întâmplat lui Sarah Leroy. Eu însămi am participat, chiar dacă mi-au trebuit douăzeci de ani ca să înțeleg și să accept rolul pe care l-am jucat în această poveste. Nu-mi voi dezvălui identitatea, nu acesta este scopul demersului meu și, în orice caz, nu vreau să-și imagineze cineva că dezvălui adevărul pentru a mă dezvinovăți, ca să dau vina pe altele și nu pe mine, sau doar ca să ies în evidență. Am impresia că adevărul trebuie scris undeva. Pentru noi, pentru Sarah, și poate pentru voi. Pentru ca în sfârșit, în lipsa iertării, să reușim să trăim cu ceea ce am făcut.

Chiar dacă lumea va gândi probabil contrariul, la acea vreme aveam o morală. Nu genul acela de morală care să nu ne lase să mințim poliția, să ne mințim familiile, sau chiar și pe noi. Genul acela de morală pe care o inventezi când ai cincisprezece ani și când încă nu te-ai resemnat la absența totală a dreptății în lumea asta. În numele acestei morale vă scriu așadar azi, la douăzeci de ani de la evenimente.

Fotografia care însoțește aceste pagini a fost făcută cu câteva zile înainte de dispariția lui Sarah Leroy. De la stânga la dreapta,

le puteți vedea pe Angélique care, Dumnezeu știe, nu avea nimic angelic în ființa ei, pe Morgane, care azi ar fi calificată ca „un mare potențial“, pe Jasmine, numită cu milă „fiica menajerei“ în ziare și în rapoartele poliției, și pe Sarah Leroy. Dacă nu v-ați petrecut ultimii douăzeci de ani hibernând într-un iglu în Groenlanda, este cu totul inutil să v-o prezint pe Sarah Leroy.

Știu că v-ar plăcea să aflați cine sunt eu, dar în realitate, asta nu are nicio importanță. Suntem o entitate, suntem „Dezvrăjite“. Așa cum în gramatică masculinul este mai puternic decât femininul, tot așa în viață, în povestea noastră, „noi“ l-a înlocuit întotdeauna pe „eu“, și de aceea îmi permit să scriu în numele nostru, al tuturor.

Nimeni nu se poate aștepta ca cineva să-și amintească azi cu o siguranță absolută ce s-a petrecut în vara dispariției lui Sarah Leroy. În ce mă privește, am scos săptămâna trecută din pod teancul de caiete Clairefontaine cu spirală pe care le foloseam pentru a-mi scrie jurnalul intim, un exercițiu la care m-am dat aproape zilnic, din clasa a șasea și până la sfârșitul studiilor mele. Am recitat tot ce avea legătură cu perioada care ne interesează.

Dar să începem cu începutul.

Sarah Leroy nu a întâlnit-o prima dată pe Angélique în clasa a zecea B la liceul „Victor Hugo“. Nu s-au detestat în mod natural de la prima privire deoarece „erau complet diferite“, așa cum s-a afirmat prin media atunci când Angélique a fost arestată. Angélique și Sarah s-au întâlnit într-un cimitir când aveau șapte sau opt ani. Și fără îndoială că nu s-ar fi apropiat niciodată una de alta dacă această primă întâlnire ar fi avut loc în alte împrejurări. Este adevărat că nu aveau nimic în comun. Înțeleg prin asta că Sarah era o fată dintr-o familie burgheză, în timp ce părinții lui Angélique erau vârați în datorii până la gât. Cimitirele sunt totuși terenuri neutre și generatoare de empatie, motiv pentru care au

putut face cunoștință fără idei preconcepute. Spre deosebire de Angélique, Sarah avea un motiv real să se afle în ziua aceea în cimitirul din Bouville-sur-Mer: era înmormântarea mamei ei. Cât despre Angélique, ea era acolo pentru că, citez, „adora cimitirele“. Personal, aș fi considerat acest hobby ca fiind îngrijorător, dar Sarah nu și-a bătut capul cu asta.

Sarah se afla în acea fază a doliului numită negare. Se trezea în fiecare dimineață convinsă că visase urât, mirată că este trezită de soneria stridentă a deșteptătorului în loc de brațele calde ale mamei. Tatăl ei, Bernard Leroy, a trebuit să o târască în toiul unei crize de nervi la slujba de înmormântare. Plângea atât de tare că nu se mai auzea preotul. Bunică-sa s-a resemnat să o scoată din biserică, iar Sarah a luat-o la fugă. Pașii au dus-o în mod spontan la cimitir. Dacă nu ați fost niciodată la Bouville-sur-Mer, aflați că cimitirul încă există. Stă cocoțat pe culmea unei faleze albe care se prăvălește în Marea Mânecii, nu departe de Capul Gris-Nez. În zilele cu vreme frumoasă se vede Anglia.

Stând turcește pe o piatră de mormânt, lângă un mausoleu acoperit cu mușchi, Angélique era îmbrăcată cu o haină de ploaie galbenă prea mare pentru ea. Primul sentiment pe care l-a avut Sarah față de Angélique a fost o invidie puternică, ca o lovitură de pumn în burtă, la gândul că mama lui Angélique trebuie să-i fi strigat să ia ceva pe ea înainte să plece. Unele persoane mai aveau încă o mamă iubitoare care avea grijă să prevină o pneumonie. Nu și Sarah. Viața era prea nedreaptă. Sarah avea totuși să afle repede că părinții lui Angélique nu erau genul care să se preocupe de lucruri atât de neînsemnate precum o pneumonie. Dar în acel moment, impermeabilul de adult i s-a părut că era simbolul iubirii imense care tocmai îi fusese smulsă. Lacrimile i s-au întetit. De furie, a aruncat o piatră spre acea necunoscută care nu-și dădea seama de norocul pe care îl avea. Angélique s-a întors.

S-a uitat îndelung la Sarah, care plângea. Apoi s-a ridicat de pe piatra de mormânt, a luat-o în brațe și a strâns-o tare la piept. Mirosea a mare și a ciocolată caldă. Sarah a simțit cum respirația i se liniștește. A rămas o vreme în brațele acelei fete pe care nu o mai văzuse până atunci și care era totuși prima persoană care îi aducea o oarecare mângâiere.

— Cine a murit? a întrebat Angélique uitându-se lung la rochia și ciorapii negri ai interlocutoarei sale.

— Mama, a murmurat Sarah.

— Of. Îmi pare rău.

S-a lăsat tăcerea, apoi Sarah a bolborosit între două suspine:

— Știi cine a fost prima femeie care a traversat Canalul Mânecii înot?

Angélique a scuturat din cap. Nu vedea legătura.

— Gertrude Caroline Ederle, în 1926. O americană. A plecat de la Capul Gris-Nez și a ajuns la Dover în paisprezece ore și treizeci și unu de minute. A bătut recordul mondial masculin de la acea vreme cu o oră și cincizeci și nouă de minute. Mama mi-a povestit asta. Știa o grămadă de lucruri interesante.

Deși nu a găsit informația deosebit de interesantă, Angélique a clătinat din cap, impresionată de această etalare de cultură pe cât de inutilă pe atât de ciudată, ținând seama de împrejurări. Apoi a luat-o pe Sarah de mână și s-a uitat la ea cu seriozitate.

— Îmi pare rău, viața chiar e groaznică, mai ales pentru fete. Singura soluție e solidaritatea, Fanny mi-a spus asta.

— Cine e Fanny?

— Sora mea mai mare.

Sarah nu avea nici cea mai mică idee ce însemna cuvântul „solidaritate“, dar îi suna ca o înșiruire de note muzicale, o gamă plină de acea speranță de care avea atâtă nevoie în aceste vremuri grele, așa că i-a propus lui Angélique:

— Ai putea să vii cu mine la înmormântare?

— Da, normal! a exclamat ea, ca și cum i s-ar fi propus să meargă să mănânce o înghețată.

Angélique era încântată de prilejul pe care-l avea să poată vedea un mort de-adevăratelea. Așa că s-au dus amândouă să se posteze lângă groapa proaspăt săpată, pregătită să primească sicriul. Au așteptat în tăcere. Angélique îi ștergea din când în când lacrimile lui Sarah cu un șervețel de hârtie folosit pe care îl găsisese în buzunarul impermeabilului. Apoi au început să bată clopotele și cortegiul cenușiu al membrilor familiei, mergând în urma sicriului, a intrat în cimitir ca un stol de corbi lugubri.

— E prea trist, îți împrumut Walkman-ul meu, a șoptit Angélique, l-am furat de la sora mea.

Fără să mai aștepte răspunsul Sarei, a pus căștile pe urechile noii sale prietene și a dat volumul la maxim.

În felul acesta a început totul: Angélique, îmbrăcată cu un impermeabil galben ca soarele care îi ajungea până la glezne, ținând-o de mână pe Sarah, împietrită de durere, având drept muzică de fundal *Sensualité* de Axelle Red.